

שיש לה זרע כהן ואפילו כשר הוא מכ"מ פסולה לתרומה משום זונה אבל לראב"ד ורשב"א דאינה זונה רק דאסורה להנשא לכהן שפיר קשה קושינו כנ"ל וא"ל דאי מזרע ב"י אתיא בלא"ה לא שייך ע' דוחה ל"ת ד"ל דהא הל"מ מורה דמה דכתיב בקרא דחזקאל כמו שכתוב בתורה דמי והרי לאו הבא מכלל ע' נדחה מפני ע':

בגמרא בני מיכל תרומה ננהו. ק"ק דלמא צריך קרא דבמלאת ימי טהרה לענין נגיעה בתרומה דשייך גם בהן כמש"כ התוס' וא"ל דמכ"מ פריך שפיר דהא ע"כ לענין אכילה מוקי לקרא דאי לנגיעה אכתי יקשה בבר כפרה אימא אינו אוכל בתרומה עד דמייתי כפרה, ד"ל לפי מה שפירשו התוס' לקמן (עב. ד"ה נגיעה) דתרומה דיליף מקדש דשוה נגיעה לאכילה גם לענין תרומה וא"כ אפילו אי מוקמינן קרא דעד מלאת לענין נגיעה מכ"מ שפיר ילפינן מיני' דגם אכילה לא חמיר מנגיעה אבל אכתי מאי פריך הכא דלמא קרא בנגיעה קמיירי:

בתוס' ד"ה הא רחץ טהור. דקאי אתרומה וקדשים. עיין במהרש"א מהדורא בתרא שהקשה דלתרומה ל"ל כיון דכתיבי תרי קראי לבר כפרה ולאנו בר כפרה, ונ"ל דעיקר קרא צריך לקדשים ואף שהתוס' כתבו תרומה וקדשים תרומה כדי נסבה ובלא"ה צ"ל כן דעיקר קרא בקדשים איירי דהא רבא יליף דאיירי במעשר מדכתיב ^{אוצר החכמה} נפש ולכאורה קשה הא נפש סמוך יותר לוטמאה עד הערב דאיירי בתרומה ולא שוה לכל נפש ואיך אפשר לדרוש כן אע"כ דאיירי בקדשים ששוה בכל נפש דהיינו קדשים קלים:

ובהכי א"ש ג"כ מה דק' לכאורה עוד אסוגין דלפנינו דאכתי מנ"ל דתרומה בעי הערב שמש דלמא סגי בטבילה כמעשר וקרא דובא השמש איירי בקדשים דלאו בר כפרה וקרא דעד מלאת בתרומה דבר כפרה, אבל לפ"ז א"ש דלפ"ז קרא דוטמאה עד הערב ל"ל כיון דקדשים מובא השמש נפקא דליכא למימר דאיירי בתרומה דבר כפרה דלא שייך בזה נפש אכן בלא"ה י"ל בזה דאי בתרומה בטבילה סגי לא שייך לומר כפרה צריך הערב שמש דלענין טבול יום מה לי בר כפרה מה לי לאו בר כפרה כמש"כ רש"י לענין מעשר:

בד"ה ימי. או לבת. עיין במהרש"א שכתב דלהתוס' קשה דהיאך נוקי עד מלאת ימי טהרה להערב

שמש דהא כתיב ואל המקדש לא תבא ומח"כ אסור לכנוס למקדש וע"ש דלא תירץ קושיא זו, ובאמת הי' נלענ"ד דאפשר לומר דאף דמח"כ אסור במקדש מקרא יתירה דעוד טומאתו בו מכ"מ הכא ביולדת מדכתיב עד מלאת דמשמע ותו לא מותרת לכנוס למקדש כשטבלה ליל מ"א ופ"א, ויש להביא רא' לזה ממה דאמרינן שבת (נה:): ששהו את קניהן ופירשו הרד"ק והרלב"ג והרי"ף דזהו פ"י דקרא אשר ישכבון שהיו עושין ששכבו הנשים פתח אוהל מועד ושהו עד שקרבו את קניהן ע"ש והרי פתח אוהל מועד הוא העזרה כידוע שהוא תחת חצר המשכן וא"כ משמע שהיו הנשים נכנסים לעזרה קודם הקרבת קניהן ואף שרש"י פירש שהיו שוהין כדי לאכול קדשים ולכנוס לעזרה אפשר דנקט כן משום זבות דכלל ג"כ בהדיהו:

ובזה יתיישב מה שכתב רש"י בנדה (עא: ד"ה צריכה) דטובלת בליל פ' לביאת מקדש ע"ש ברמב"ן ור"ן שהקשו עליו מ"ש מאכילת קדשים, אבל לפ"ז א"ש אי מותרת מח"כ דיולדת בביאת מקדש ולדינא צ"ע שלא מצאתי כן מפורש, גם י"ל עוד דשיטת הראשונים הללו כדעת הרמב"ם (בהל' ביאת מקדש פ"ג ה"ו) דמח"כ מותר לכנוס לעזרה מן התורה והרמב"ן והר"ן שהקשו על רש"י ס"ל כדעת הראב"ד שם ולשיטת הרמב"ם באמת גם סוגיא דהכא א"ש טפי:

בד"ה מכלל. היינו טהר יומא ולא טהר גברא. ק"ק דאכתי מאי מסופק בברכות שם אי טהר יומא או טהר גברא תיפוק לי' דע"כ טהר יומא דאי טהר גברא ל"ל קרא דלא יחלל לטבול יום לילף מובא השמש וטהר, אכן ז"א לפי' רש"י הנ"ל דטהר גברא היינו לאחר הבאת קרבנותיו וא"כ לאו טבול יום הוא אלא מחוסר כפורים ואכתי ט"י דאקרי טמא ומחלל עבודה לא ידענו, אכן התינח לפי' רש"י אבל לפי' התוס' שם אכתי קשה וי"ל שצריך לא יחלל לילף מתרומה דט"י שעבד במיתה וקושיית התוס' אינה רק דלענין חלול עבודה לא צריך למילף מתרומה אבל מכ"מ יתורא דקרא ליכא:

בד"ה קרי כאן. דבטומאת חגוף קיימין. ביישוב זה י"ל לפענ"ד דלכאורה מאי קדייק דלא בקדשים קמיירי כיון דאכתי טמא הוא במקצת איך אכל הא כמו כן יש לדייק ג"כ אפכא דלא בתרומה קמיירי דאי בתרומה איך יאכל דהא ילפינן מקרא דכל הטמאים לא יאכלו